Se silla lõidmine on nenda tulnud. Need Halpi tallo karjatsed, kes seäl liggidal, on oma karjaga rabba peäl käinud ja neid pu jurekesi üllesskskunnud kuiuma õidse tulle tarbis, mis ö ajal põlletawad oma hobbuste karjas. Neid törwase kande kiskudes lõidsid nemad ühhe pu otsakest, mis tamme karwa olli. „Eks se ei olle tammepu?“ ütles üks karjapoisike. „Kas näed, se on jo tam, kust wikkati luiska tehhakse!“ Hakkati siis katsuma, kas weel piddi ollema, ja lõidsid weel ühhe sure pakko maalt, mis ei jõudnud wäljakiskuda. Kui karjatsed nüüd karja koddo ajjasid, siis wisid sedda esimest lõitud pu-tompi koddu, ja ütlesid jälle nenda: „Kas se ei olle tam, kust wikkati luiska tehhakse? Meie lõidsime küllalt rabba peält; suur pak jäi weel sinna ma sisse, mis meie ei jõua wäljakiskuda, et maad paljo peäl olli.“ Näggid siis sedda koddorahwas, et se tam olli, läksid ka kohhe waatma, missuggune se pak rabba sees piddi ollema, mis lapsed ei jõudnud wäljakiskuda. Nemad lõidsid ka sedda ja tõist ja kolmandat pakku, mis silla wisil maas ollid, said issi kül tammepuid, ja küllarahwas ka, kes seäl liggidal on, ja mitto koormat said ka weel kaugelegi ärrawidud.

Pikse wallitsus.

Rägiwad weel praego rahwas mõnes ma nurkas, kes enast wana rahwa käest ehk suust ütlewad kuulnud nenda rägitawad, et igga suil issi pikne peab mürristama. Piksed peawad seitse wennaksed ollema. Kaks wenda nende seas peab wägga waljo ja wihhase süddamega ollema, kes ei anna armo, ei pule egga kiwwile, ei inimesele egga ellajatele; siis kaks wenda jälle wägga wagga ja pehme süddamega, kes agga tassase heälega ning wägga [illegible]

korda suipikmel mürristawad; kolm wenda, kes jälle parraja wisi peäl mürristawad ning kes ei olle wägga wihhased, egga tassased ning kolmekeste pärristiko, iggamees töine töise järrele, omal suil pikse seädust ehk wallitsust on piddamas. Kui nendega kolm aastat mödaläinud, siis tulleb jälle üks wägga wihhane wend ehk pikne, kes kellegile ei kingi, olgo mis ette pudub, kes kõige sui kärkib ja löhhub. Selle järrele tulleb se wägga pehme süddamega ja siis jälle need kolm üllewal nimetud piknet, kes ei olle wihhased, ei ka waggad, waid parrajad, omal kõrral üks töise järrele. Kui nende wallitsuse aastad ärralõpnud, siis tulleb se töine wihhane wend, kes ei holi saksast egga maast, kes õige põrrutaja on, weel wihhasem, kui üllemal nimetud kurri ehk wihhane wend olli. Selle järrele tulleb üks wend, kes waggam kui se töine wagga on. Nenda wallitsewad nemad kõik oma körda möda mailma otsani.

Neid aego peawad sure merre ja ranna rahwas, nenda kui kallamehhed, kes wanaks ja targaks arwata, alles arro peäl. Nemad ütlewad oma norematele nenda: Kui teie näete, et Jürripääw rede on, siis teädke, et sel suwwel saab wihhane pikne ollema. Sellesama wihhase pikse wallitsuse ajal saab paljo pöratsid ehk hullu koere ollema, ja mets paljo kahjo ellajatele teggema. Selle wihhase pikse järrele tulleb waikne pikne, ja selle wallitsuse al on karta, et wilja äppardust tulleb. Siis tullewad kolm ühhesuggust pikse suwwe järrestiko, ja need on kolm wägga head õnnistuse aastat kõige asjade polest. Kui Jürripääw olleks esmaspä juhtund, siis olleks needsamad kahjud karta, mis redine Jürripääw on teinud.

Mis siin pikse wallitsusest rägitakse, ei wõtta kalendriteggia kül mitte uskwaks, egga sowi ka, et tuggejad sedda peal sid uskma; siiski on tema sedda

Maarahwa Kalender 1851. lk. 17